

Audiència. L'Any de la Fe. “No hem de cansar-nos de demanar perdó”

En l'audiència del 20 de novembre, el Sant Pare parla del perdó dels pecats. Destaca tres elements que el formen: l'Esperit Sant com a protagonista del perdó, els apòstols com a primers receptors del poder de perdonar-los i el sacerdot com a instrument per al perdó.

08/12/2013

Estimats germans i germanes, bon dia! Dimecres passat vaig parlar del perdó dels pecats, referit de manera especial al baptisme. Avui continuem amb el tema del perdó dels pecats, però en relació a l'anomenat «poder de les claus», que és un símbol bíblic de la missió que Jesús va confiar als apòstols.

Abans de res hem de recordar que el protagonista del perdó dels pecats és l'Esperit Sant. En la primera aparició als apòstols, al cenacle, Jesús ressuscitat va fer el gest de bufar sobre ells dient: *«Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó»* (Jn 20, 22-23). Jesús, transfigurat en el seu cos, és ja l'home nou, que ofereix els dons pasquals fruit de la seva mort i resurrecció. Quins són aquests dons? La pau, l'alegria, el perdó dels pecats, la missió; però sobretot dóna

l'Esperit Sant que és la font de tot això. L'alè de Jesús, acompanyat per les paraules amb què comunica l'Esperit, indica la transmissió de la vida, la vida nova regenerada pel perdó.

Abans de fer el gest de bufar i donar l'Esperit, Jesús mostra les seves nafres, a les mans i al costat: aquestes ferides representen el preu de la nostra salvació. L'Esperit Sant ens porta el perdó de Déu «passant a través» de les nafres de Jesús. Aquestes nafres que Ell va voler conservar. També en aquest moment Ell, al Cel, mostra al Pare les nafres amb les quals ens va rescatar. Per la força d'aquestes nafres, els nostres pecats són perdonats. Jesús va donar la vida per a la nostra pau, per a la nostra alegria, per la gràcia en la nostra ànima, per al perdó dels nostres pecats. És molt bonic contemplar Jesús d'aquesta manera.

I arribem al segon element: Jesús dóna als apòstols el poder de perdonar els pecats. És una mica difícil comprendre com un home pot perdonar els pecats, però Jesús els dóna aquest poder. L'Església és dipositària del poder de les claus, d'obrir o tancar al perdó. En la seva sobirana misericòrdia, Déu perdona tot home, però Ell mateix va voler que els que pertanyen al Crist i a l'Església rebin el perdó a través dels ministres de la comunitat. A través del ministeri apostòlic m'arriba la misericòrdia de Déu, les meves culpes són perdonades i em dóna l'alegria. D'aquesta manera Jesús ens crida a viure la reconciliació també en la dimensió eclesial, comunitària. I això és molt bonic. L'Església, que és santa i alhora necessitada de penitència, acompanya el nostre camí de conversió durant tota la vida. L'Església no és propietària del poder de les claus, sinó que està al servei del ministeri de la

misericòrdia i s'alegra sempre que pot oferir aquest do diví.

Moltes persones potser no comprenen la dimensió eclesial del perdó, perquè sempre domina l'individualisme, el subjectivisme; i també nosaltres, els cristians, ho experimentem. Cert; Déu perdona tots els pecadors peneditos, personalment; però el cristià està vinculat a Crist, i Crist està unit a l'Església. Per a nosaltres cristians, hi ha un do més i també un compromís més: passar humilment a través del ministeri eclesial. Això hem de valorar-ho, és un do, una atenció, una protecció i també és la seguretat que Déu m'ha perdonat. Jo vaig al germà sacerdot i li dic: «Pare, he fet això...». I ell respon: «Jo et perdono, Déu et perdona». En aquest moment, jo estic segur que Déu m'ha perdonat. I això és bonic, això és tenir la seguretat que Déu ens perdona sempre, no es cansa de

perdonar. I no hem de cansar-nos de demanar perdó. Hom pot sentir vergonya en dir els pecats, però les nostres mares i les nostres àvies deien que és millor posar-se vermell una vegada que no groc mil vegades. Ens posem vermells una vegada, però se'ns perdonen els pecats i es continua endavant.

Al final, un últim punt: el sacerdot instrument per al perdó dels pecats. El perdó de Déu que se'ns dóna a l'Església, se'ns transmet per mitjà del ministeri d'un germà nostre, el sacerdot; també ell és un home que, com nosaltres, necessita de misericòrdia, esdevé veritablement en instrument de misericòrdia, donant-nos l'amor sense límits de Déu Pare. També els sacerdots han de confessar-se, també els bisbes: tots som pecadors. També el Papa es confessa cada quinze dies, perquè fins i tot el Papa és un pecador. I el confessor escolta les coses que jo li

dic, m'aconsella i em perdona, perquè tots tenim necessitat d'aquest perdó. De vegades passa que escoltem a algú que afirma que es confessa directament amb Déu... Sí, com deia abans, Déu t'escolta sempre, però en el sagrament de la reconciliació envia un germà a portar-te el perdó, la seguretat del perdó, en nom de l'Església.

El servei que el sacerdot presta com a ministre de part de Déu per perdonar els pecats és molt delicat i exigeix que el cor estigui en pau, que el sacerdot tingui el cor en pau, que no maltracti els fidels, sinó que sigui afable, benèvol i misericordiós, que sàpiga sembrar esperança en els cors i, sobretot, que sigui conscient que el germà o la germana que s'acosta al sagrament de la reconciliació cerca el perdó i ho fa com s'acostaven tantes persones a Jesús perquè els guarís. El sacerdot que no tingui aquesta disposició d'esperit és millor que, fins

que no es corregeixi, no administri aquest sagrament. Els fidels penitents tenen el dret, tots els fidels tenen el dret, de trobar en els sacerdots els servidors del perdó de Déu.

Estimats germans, com a membres de l'Església, som conscients de la bellesa d'aquest do que ens ofereix Déu mateix? Sentim l'alegria d'aquest interès, d'aquesta atenció maternal que l'Església té vers nosaltres? Sabem valorar-la amb senzillesa i assiduïtat? No oblidem que Déu no es cansa mai de perdonar-nos. Mitjançant el ministeri del sacerdot ens fa una abraçada nova que ens regenera i ens permet tornar a aixecar-nos i reprendre de nou el camí. Perquè aquesta és la nostra vida: aixecar-nos contínuament i reprendre el camí.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/audiencia-no-
hem-de-cansar-nos-de-demanar-perdo/](https://opusdei.org/ca/article/audiencia-no-hem-de-cansar-nos-de-demanar-perdo/)
(05/04/2026)